

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ, τής Γαλλικής Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια και τέλος)

— "Αν σε συγχαρώ, Μωρίς; του άπάντησα. Μά με αυτά που μου λές με κάνεις εύτυχισημένη... Πολύ εύτυχισημένη... Άλήθεια όμως, μπορώ να σε συγχαρώ;... Μίλησες στην Πεπίτα;

— "Όχι ακόμα, κυρία... Είμαι βέβαιος όμως ότι μ' έχει καταλάβει και δεν θά με άποκρούση... Θά τής έκανα πρό όλίγου την έξομολόγησί μου, αλλά ήθελα προηγουμένως να μιλήσω σε σάς...

— Λοιπόν, τώρα που μου μίλησες, πήγαινε... ή Πεπίτα σε περιμένει... Και θά σε περιμένω κι' εγώ νάρθητε κ' οι δύο σας για να μπορέσω να σε συγχαρώ...

Ο Μωρίς μου φίλησε με συγκίνηση το χέρι κι' άπομακρύνθηκε να βρή την Πεπίτα, ή όποια τον περιμένε σ' έναν έξώστη.

Μόλις έφυγε ο Μωρίς, ο σύζυγός μου με πλησίασε πάλι.

— Λοιπόν, αγαπητή μου, με ρώτησε. Τί σου είπε ο Μωρίς;

Εγώ χαμογέλασα και του άπάντησα:

— "Ήρθε να μου ζητήσει συγγνώμη γιατί με... πρόδωσε και αγαπά την Πεπίτα. Τόν... συγχαρέσα βέβαια και πηγαίνει τώρα να κάνει την έξομολόγησί του στην αγαπητή μας φίλη... Καθώς φαίνεται, πολύ γρήγορα θά τους παντρέψουμε κι' αυτούς..."

Ο Ζάν με κύτταξε τρυφερά και μου είπε:

— "Ο Θεός που μάς έκανε εύτυχισημένους, άς χάριση την ίδια εύτυχία και σ' αυτούς τους καλούς μας φίλους..."

Η ώρα είχε προχωρήσει και οι καλεσμένοι μας είχαν άρχισι πειά ν' άποχωρούν. Δεν έμειναν παρά μερικοί καλοί μας φίλοι, όταν ή Πεπίτα κι' ο Μωρίς έκαναν πάλι την εμφάνισι τους.

Αυτή τη φορά άχτινοβολούσαν πειά άπ' τη χαρά τους και κρατιόντουσαν άπό το μπράτσο.

Προχώρησαν κατ' ευθείαν προς το μέρος όπου στεκόμουν εγώ με τον Ζάν και μάς είπαν γελώντας:

— Μπορείτε να μάς συγχαρήτε... Πρό μισής ώρας είμαστε άρραβωνιασμένοι.

"Εσφιξα το χέρι του Μωρίς και φίλησα την Πεπίτα.

Ο σύζυγός μου τους συνεχάρη κι' αυτός με την μεγαλύτερη έγκαρδιότητα:

— "Ελπίζω πως δεν θα μάς έγκαταλείψετε τώρα που άρραβωνιαστήκατε... Σάς αγαπούμε τόσο, ή Τζουλιάννα κι' εγώ, ώστε με μεγάλη μας λύπη θά σε βλέπαμε να φεύγετε άπό κοντά μας..."

Κι' επειδή οι δύο μνηστήρες θέλησαν κάτι να πούν, πετάχτηκα κι' εγώ και τους διέκοψα:

— "Όχι! Όχι!... Δεν θά φύγετε άπό κοντά μας ως το τέλος της σαζόν... ή βίλλα μας είνε τόσο μεγάλη!... Όταν το φθινόπωρο ξαναγυρίσουμε στο Παρίσι, τότε θά φροντίσω να σε βρω ενα ώμορφο σπίτι κοντά στο δικό μας, για να μη στερηθούμε κι' εκεί την αγαπημένη συντροφισό σας..."

Ο Μωρίς κ' ή Πεπίτα δεν ήξεραν πως να μάς εύχαριστήσουν για τις έκδηλώσεις αυτές της αγάπης μας.

— Και πότε οι γάμοι; ρώτησε ο Ζάν.

— Μά όσο το δυνατόν συντομότερα, άπάντησε ο Μωρίς. Θά φροντίσω ώστε να τελειώσουν όσο το δυνατόν γρηγορότερα οι άπαραίτητες διατυπώσεις κι' άμέσως κατόπιν θά παντρευτούμε. Τής ίδιας γνώμης είνε κ' ή Πεπίτα...

Αναγγείλαμε κατόπιν στους καλεσμένους μας το εύχάριστο νέο και ήπιαμε μερικά ποτήρια σαμπάνιας εις ύγειαν των εύτυχισημένων μνηστήρων...

Την ώρα που άδειάζα κι' εγώ το ποτήρι μου, ο Μωρίς με πλησίασε και μου είπε:

— Την εύτυχία μου τη χρωστώ σε σε, αγαπητή μου κυρία... Κάποτε με κάνατε δυστυχισημένο χωρίς να θέλετε, μά τώρα κατεβάλατε κάθε προσπάθεια για να με κάνατε εύτυχισημένο. Θά σε εύγνωμώ γι' αυτό σε δη μου τη ζωή...

Σ' ένα μήνα έγιναν οι γάμοι του Μωρίς και της Πεπίτας. Παράνυμφοι, έννοείται, είμαστε ο Ζάν κι' εγώ.

Τώρα ή «Βίλλα Τζουλιάννα» στεγάζει δύο εύτυχισημένα ζευγάρια. Δεν ξέρω μόνο ποιοι είνε πιδ εύτυχισημένοι: Ο Ζάν κι' εγώ; Η ο Μωρίς κ' ή Πεπίτα;

Μπα! Κι' εμείς κι' αυτοί είμαστε έξ ίσου εύτυχισημένοι... Αυτοί βρίσκονται στην άρχή, στην πρώτη όρμη της αγάπης τους... Κι' εμείς στην πιδ γλυκειά, στην πιδ γαλήνια και την πιδ σίγουρη περίοδό της...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πολλά χρόνια πέρασαν άπό τότε...

Είμαι πειά μιá γυναίκα που —γιατί να μην το πώ;— έχει περάσει τά τριάντα πέντε της χρόνια... Αυτό όμως δεν μ' έμποδίζει —έτι τουλάχιστον μου λένε οι άλλοι— να είμαι πάντα ώραία...

Ο Ζάν μάλιστα που με λατρεύει πάντα όσο και την πρώτη μέρα του γάμου μας, μου λέει συχνά:

— Ποτέ δεν ήσουν τόσο ώραία, Τζουλιάννα!...

Αυτός όμως με βλέπει με τά μάτια της ψυχής του και βλέπει την ψυχή του την ίδια, ή όποια κοντά του έγινε πραγματικά ώραία, γιατί αυτός της έδειξε ποιος είνε ο ίδιος δρόμος στη ζωή, ο δρόμος του καθήκοντος που έξασφαλίζει την πιδ άκλόνητη εύτυχία...

"Εχουμε τρία παιδιά, άπό τά όποια το μεγαλύτερο είνε δεκατριών χρόνων και το μικρότερο πέντε...

Η Πεπίτα κι' ο Μωρίς είνε κι' αυτοί πάντα πολύ εύτυχισημένοι. Ο Θεός χάρισε και σ' αυτούς δύο χαριτωμένα παιδάκια.

Ο Μωρίς είνε σήμερα συνταγματάρχης και θεωρείται ως ένας άπό τους πιδ γενναίους και πιδ διακεκριμένους αξιωματικούς του στρατού μας. Η Πεπίτα είνε πάντα χαριτωμένη, πάντα παιγνιδιάρη, πάντα τσαχπίνη. Αυτό όμως δεν την έμποδίζει καθόλου να είνε ή καλύτερη μητέρα και σύζυγος του κόσμου...

Κάθε φορά που ξανανοιγώ και διαβάζω το παραπάνω ήμερολόγιο, στο όποιο έχω γράψει ένα μεγάλο μέρος της ζωής μου, μου φαίνεται πως όλ' αυτά συνέθησαν μόλις χθές...

Μά ή ζωή περνάει, τά χρόνια κυλούν...

Τί σημασία όμως έχει το κύλημα του χρόνου, όταν κανείς άποβλέπει στο μέλλον μ' έμπιστοσύνη;...

Άβριο θάχω άσπρα μαλλιά...

Μά θά είμαι, το καταλαβαίνω, εύτυχισημένη, όσο είμαι και σήμερα, όσο ήμουν και χθές...

Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου, γιατί μου χάρισες τόσο εύτυχία...

ΤΕΛΟΣ

